

Sygn. akt I ACz 906/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSA Andrzej Palacz
Sędziowie:	SA Marek Klimczak (spraw.) SA Kazimierz Rusin

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z/s w W.**

przeciwko **(...) Spółce z o.o. z/s w G.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Gospodarczego w Rzeszowie z dnia 14 sierpnia 2014r. sygn. akt VI GC 285/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy – Sąd Gospodarczy w Rzeszowie udzielił zabezpieczenia dochodzonego roszczenia przez zakazanie pozwanej rozporządzania, w tym obciążania prawa użytkowania wieczystego działek gruntu i własności budynków i urządzeń (zbioru rzeczy ruchomych) stanowiących całość gospodarczą H.) objętych księgami wieczystymi prowadzonymi przez Sąd Rejonowy w Gorlicach o numerach szczegółowo wymienionych w treści cyt. postanowienia.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Okręgowy, odwołując się do okoliczności przytoczonych przez powoda we wniosku o zabezpieczenie oraz do regulacji prawnych zawartych w art. 730¹ § 1 k.p.c. i art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c. uznał, że w niniejszej sprawie powód uprawdopodobnił roszczenie oraz wykazał istnienie po jego stronie interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie z uwagi na brak właściwości terytorialnej do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i brak podstaw uzasadniających pozew.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że nie jest prawdą, że wskazane nieruchomości stanowią całość gospodarczą H.. Pozwanej nie jest też wiadome, aby spółka (...) była dłużnikiem (...) S.A.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej nie jest uzasadnione.

Wbrew bardzo ogólnikowemu zarzutowi podniesionemu w zażaleniu pozwanej spółki, powód uprawdopodobnił istnienie roszczenia dokumentami dołączonymi do pozwu (i do wniosku o zabezpieczenie). Uprawdopodobnił również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, gdyż brak zabezpieczenia może skutkować rozporządzeniem przez pozwaną przedmiotowymi nieruchomościami, co w konsekwencji doprowadzi do tego, że nawet jeśli powód uzyska wyrok uwzględniający powództwo, nie będzie mógł tego orzeczenia wyegzekwować. Istotą roszczenia ze skargi pauliańskiej jest, bowiem uzyskanie przez wierzyciela prawnej możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu względem dłużnika z przedmiotów majątkowych, nabytych od niego przez pozwaną osobę trzecią, w drodze czynności zdziałanej z pokrzywdzeniem wierzyciela. Zbycie nieruchomości, będącej przedmiotem czynności, której uznania za bezskuteczną uprawniony się domaga, uniemożliwi uprawnionemu przeprowadzenie egzekucji z tej nieruchomości w oparciu o wydany w sprawie wyrok, gdyż odpowiedzialność osoby trzeciej, pozwanej ze skargi pauliańskiej, ogranicza się wyłącznie do przedmiotu zaskarżonej czynności, a jego zbycie zmusi wierzyciela do poszukiwania dalszej ochrony w procesie, zainicjowanym przeciwko aktualnemu właścicielowi nieruchomości (art. 531 § 2 k.c.). Zbycie tego przedmiotu majątkowego przez osobę trzecią (pozwaną w procesie pauliańskim) na rzecz kolejnej osoby doprowadzi do sytuacji, w której wprawdzie wierzyciel, z mocy art. 531 § 2 k.c., będzie mógł wystąpić z powództwem przeciwko tej kolejnej osobie, ale będzie zmuszony wykazać dodatkowe przesłanki, a więc, że ta kolejna osoba wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności za bezskuteczną, czyli była w złej wierze albo nabyła daną rzecz nieodpłatnie. W tej sytuacji sposób zabezpieczenia przewidziany w art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c. adekwatnie łączy się z roszczeniem ze skargi pauliańskiej.

Jeśli idzie o sąd właściwy do rozpoznania wniosku o zabezpieczenie, kwestię tę reguluje przepis art. 734 k.p.c. Wynika z niego zasada związania właściwości sądu w postępowaniu zabezpieczającym z właściwością sądu rozpoznającego sprawę w toku instancji. Stąd, jeżeli nawet, okazałoby się, że pozew został wniesiony do sądu niewłaściwego miejscowo i na zarzut pozwanego doszłoby do przekazania sprawy innemu sądowi na podstawie art. 200 § 1 k.p.c., to zgodnie z art. 200 § 3 k.p.c. udzielone zabezpieczenie pozostaje w mocy. Dlatego zarzut pozwanej kwestionujący właściwość sądu, który wydał w niniejszej sprawie postanowienie o zabezpieczeniu nie ma znaczenia procesowego.

Odmierna zasada obowiązuje w przypadku wniosku o zabezpieczenie składanego przed wszczęciem postępowania w sprawie (por. art. 730 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.). Do udzielenia zabezpieczenia właściwy jest wtedy sąd, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji.

Z tych względów zażalenie powoda podlegało oddaleniu, jako bezzasadne (art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).